

“Den engelske kollega har ladet høre fra sig,” sagde generaldirektøren til Lisa Mattei. Det var mandag den 11. maj. Det var sådan, det begyndte, og det indebar også slutningen på noget helt andet.

Allerede ugen før havde Lisa Mattei besluttet, at mandag den 11. maj skulle være en særlig dag, hvor hun ville prøve at fange i hvert fald én af de dage, som ellers ville gå tabt i det arbejdsliv, hun nu levede. En mor-datter-dag med hende og hendes eneste barn, Elina, eller Ella, som hun selv og alle andre kaldte hende, som var fyldt fem for et par måneder siden. En lille ting, der dog havde krævet omfattende forberedelser, som egentlig var ufattelige ud fra den tanke, at det kun handlede om, at hun skulle være sammen med sit eget barn.

Først havde hun talt med børnehaven og derefter med sin mand, Johan. Hun var blevet mødt med både overraskelse og en antydning af en underliggende uro. Der var vel ikke sket noget?

“Nej, slet ikke. Jeg vil bare være sammen med Ella,” sagde Lisa. “Hun og jeg ser alt for lidt til hinanden.”

Sværere end som så var det jo ikke, tænkte hun, og sin dårlige samvittighed havde hun ikke tænkt sig at komme ind på.

Derefter havde hun meddelt sin chef, generaldirektøren, at hun tog en feriedag den følgende mandag for at være sammen med sin datter, og at hendes stedfortræder derfor måtte sørge for blandt andet alt det praktiske i forbindelse med mandagens obligatoriske stabsmøde med Sikkerhedspolitiets ledelse.

Generaldirektøren havde støttet hendes beslutning – “helhjertet og bakket op af sin egen erfaring”. Selvfølgelig skulle hun tage en feriedag for at være sammen med sin datter, og han vidste præcis, hvad hun talte om. Han var selv far til fire børn, som godt nok var “store nu”.

Store og store, havde Lisa tænkt. Den yngste var fire år ældre end Ella, og den ældste blev student til sommer. Desuden var de fordelt på tre koner samt et mere tilfældigt bekendtskab, som sandt at sige var opstået for at lette overgangen mellem anden og tredje hustru og kun ved et 'uheld' havde resulteret i et barn.

"Godt, at vi er enige," sagde Lisa Mattei, og alt det andet, der ellers fyldte i hendes hoved, holdt hun for sig selv.

Da alt var på plads, havde hun talt med Ella. Ella var blevet glad; men hendes mor havde mest bidt mærke i forundringen i hendes øjne. Er det så galt, havde hun tænkt, samtidig med at hendes dårlige samvittighed havde givet hende et opfordrende puf.

Mandag den 11. maj fik Ella lov til at vågne uden at blive vækket, og da hun vågnede, var hun krøbet op i sin mors seng og var omgående faldet i søvn igen.

Lisa var som sædvanlig vågnet klokken seks om morgenen. Hun havde taget et brusebad og drukket dagens første kop te, mens hun læste morgenaviserne. Ella sov stadig dybt, da Lisa kiggede ind til hende for tredje gang i løbet af en time, og i mangel af bedre ting at tage sig til var hun gået i seng igen. Hun mærkede en stigende rastløshed og fik endnu et stik af dårlig samvittighed – noget hårdere denne gang – indtil hendes datter endelig kom ind i soveværelset, gav hende et kram og puttede sig ved siden af hende og faldt i søvn.

Da Ella vågnede for anden gang, skulle hun have været i børnehaven for en time siden, hvis det havde været, hvad man ville kalde en almindelig dag. I stedet havde de været i skumbad og havde skiftedes til at vaske hinanden på ryggen, og først efter klokken ti om formiddagen havde de spist morgenmad. Morgenmaden blev nydt iført morgenkåber, som det sig hør og bør på en særlig dag, hvor Ella fik lov at bestemme menuen. Hun ville have samme morgenmad, som hun altid fik, når hun overnattede hos sin mormor.

"Hvad er så det?" spurgte Lisa.

"Det er en hemmelighed," sagde Ella, rystede på hovedet og holdt for en sikkerheds skyld sin højre pegefingertop foran munden.

"Jeg lover, jeg ikke siger det til nogen," sagde Lisa. "Desuden er jeg jo nødt til at vide, hvad du vil have, hvis jeg overhovedet skal kunne lave morgenmad."

“Vaffler med jordbærsyltetøj og et stort glas juice. Bare ikke æble-juice. Jeg vil hellere have det med mandarin. Det smager meget bedre. Jeg ved, at vi har noget,” sagde Ella og nikkede hen mod køleskabet.

“Vaffler med jordbærsyltetøj,” sagde Lisa og nikkede. Gad vidst, hvad der er blevet af havregrøden, som mor plejede at proppe i mig, da jeg var barn, tænkte hun.

“Ja, og senere vil jeg også gerne have en caffè latte.”

“Plejer mormor at tilbyde dig kaffe?” Jeg må tale med hende, tænkte hun.

“Med masser af mælk i. Jeg plejer at få det med flødeskum og pud-dersukker.”

“Okay,” sagde Lisa. “Det lyder godt. Så laver jeg sådan en.”

Det er jo trods alt en særlig dag, tænkte hun, og denne gang løf-tede hendes samvittighed slet ingen pegefinger ad hende.

Mens de spiste morgenmad, snakkede de om, hvad de skulle lave resten af dagen. Udenfor skinnede solen fra en skyfri himmel, det var vindstille og forsommervarmt. Alt var, som man med rette kunne kræve af en dag som denne.

Ella ville gerne en tur på Skansen, nu hvor bjørneungerne var vågnet efter at have sovet hele vinteren, og på vejen dertil kunne de gøre holdt i parken nede ved Djurgårdsbrunnskanalen og fodre ænderne. Lisa havde nikket bekræftende til begge dele. Det var også på tide, at hun selv fik fodret ænderne nede ved kanalen og besøgt Skansen og set på dyrene. Det måtte være mindst tredive år siden sidst, tænkte hun, og dengang var det sikkert hendes far, som var gået med hende, eftersom hendes mor som sædvanlig havde været optaget af sit arbejde.

“Det lyder som en supergod plan,” konstaterede Lisa. Er det sådan, man siger? tænkte hun. Supergod? Supernice? Eller er de ældre end Ella, hvis de siger sådan?

“Oh my God ... Yeesss,” sagde Ella og lavede en high-five med begge hænder.

Mens Lisa tog ud af bordet, fyldte opvaskemaskinen og så diskret som muligt prøvede at skille sig af med den resterende vaffeldej, fyldte hendes datter en pose med både gammelt og frisk brød samt

en æske rosiner, som hun havde fundet i spisekammeret.

Dernæst klædte de sig på i tøj, nøje udvalgt til en fridag med uden-dørsaktiviteter. Netop som de stod klar ude i entréen og kun manglede at få skoene på, inden de kunne tage af sted og opsøge alt det, som ventede på dem begge derude, ringede Lisa Matteis mobiltelefon. Både hun og Ella var klar over, at i dét øjeblik havde deres særlige dag taget en uventet drejning og fået en brat afslutning.

På trods af at hun kun var fem år, indså hun det fuldstændigt. Det kunne hendes mor se i hendes øjne. Så galt er det altså, tænkte Lisa, inden hun tog telefonen.

“Jeg kan forstå, der er sket noget,” sagde Lisa Mattei. En konstatering, ikke et spørgsmål. Klokkeren var atten minutter over elleve, og så var den dag allerede forbi, tænkte hun.

“Lisa, ja, jeg beklager virkelig, men der er sket noget, som gør, at du må komme så hurtigt som muligt,” sagde hendes chef.

“Det er vi så tre, der er kede af,” sagde Lisa Mattei. “Ella og jeg var netop på vej til Skansen.”

“Du behøver ikke bekymre dig om det praktiske,” fortsatte hendes chef, som ikke lod til at have hørt, hvad hun sagde. “Jeg sørger for en bil, som henter jer, kører Ella i børnehaven og dig direkte på arbejde. Jeg har allerede bedt Karin om at ringe til dem og meddele, at Ella er på vej ind, og at ...”

“Vi gør sådan her i stedet,” afbrød Mattei. “Ring til vores forbindelse hos ordenspolitiet og bed dem sende en patruljevogn hjem til mig.”

En femårig var ikke ‘på vej ind’ i sin egen børnehaven, og så let havde hun heller ikke tænkt sig at give sig.

“En patruljevogn. Altså en helt almindelig patruljevogn?”

“Ja, med to venlige kolleger i uniform, som gerne vil tilbringe en time i Ellas børnehaven.”

“Ja, jo, naturligvis. Af ren og skær nysgerrighed: Hvorfor kan vi ikke selv stå for transporten?”

“Damage control,” sagde Lisa Mattei.

“Damage control?”

“Vi tager den senere,” sagde Lisa. “Jeg er på arbejde inden for en time.”

Ella var allerede begyndt at tage sine sko på. Ingen hørbare protester, ingen gråd, ingen forsøg på at stritte imod overhovedet. I stedet formede hun pegefinger og tommelfinger på højre hånd til en rund ring, mens hun rystede på hovedet og smilede i retning af sin mor. Det var deres hemmelige tegn om, at det, der var sket, ikke betød

noget andet, end at de måtte begynde forfra igen. Begynde igen fra begyndelsen og så skulle alt nok ordne sig til det bedste, næste gang de forsøgte.

Hun er alt for sød, alt for gammelklog, præcis som jeg selv var, da jeg var barn, tænkte Lisa. Denne gang ville hun have foretrukket, at hendes datter blot havde smidt sig på gulvet og grædt, skreget og sparket, sådan som mange andre børn på hendes alder ville have gjort. Ikke bare knuget sit hjerte mellem pege- og tommelfinger på sin lille højre hånd.

Lisa Mattei havde taget en taxa fra Ellas børnehave, som lå på Valhallavägen i Östermalm, til sit kontor i Sikkerhedspolitiets nye hovedkvarter ude i Solna.

Trafikken havde været rimelig, så hendes chauffør havde kørt hende dertil på ti minutter, hvilket var ubetydeligt længere, end hvis et par af hendes kolleger havde gjort det samme og anvendt både blå blink og sirene undervejs. Eftersom hun også var den, hun var, havde hun som sidste handling, inden hun var steget ud af bilen, noteret klokkeslættet for sin ankomst til arbejde på sin mobil. Mandag den 11. maj klokken 11.59 og nitten minutter før det tidspunkt, hun havde lovet sin chef, da han havde ringet til hende enogfyrre minutter tidligere. Samme dag, som skulle have været en særlig dag for hende og hendes eneste datter. I stedet havde hun tænkt dystre tanker under hele køreturen. Tænkt på al den arbejdsmæssige elendighed, som i hendes tilfælde nu til dags næsten altid begyndte med en telefonsamtale, og jo kortere samtalen var, desto værre plejede det at blive.

Hvornår var det blevet sådan? tænkte Lisa Mattei. Dengang hun var ung betjent i ordenspolitiet i Stockholm for lidt over tyve år siden og ved adskillige tilfælde var havnet i akutte situationer, endda håndgemæng med mennesker, som havde det så dårligt, at de måtte varetægtsfængsles eller pågribes med vold, begyndte det aldrig på den måde. Hun og hendes kolleger havde fået et opkald via radioen eller var bare havnet der af sig selv, og det, som siden skete, lignede efterhånden de rene ferieminder sammenlignet med det, der nu til dags plejede at ske efter en kort samtale i telefonen.

Nu levede hun et andet liv. Hvordan var det nu, det var gået til, tænkte Lisa Mattei, idet hun trådte ind på sit kontor.

Mødet blev afholdt på hendes chefs kontor. Blot ham og hende. Ingen andre. Døren lukket.

Eftersom også han var den, han var, havde han indledt deres samtale med at tale om noget andet. Først havde han gentaget sin dybe beklagelse, som han også havde fremført over telefonen knap en time tidligere. Derefter havde han spurgt, om hun ville have noget at drikke? Vand, te, måske kaffe, selv om han gennem deres samarbejde havde erfaret, at hun yderst sjældent drak kaffe.

Så det har du regnet ud efter mere end tre måneder med stort set dagligt samvær, tænkte Lisa Mattei. Tillykke med det, kammerat.

“Nej tak, jeg har det fint,” sagde Mattei. “Jeg kan forstå, vi har en sag?”

“Jeg kommer til det, kommer til det,” sagde generaldirektøren. Han lænede sig frem mod hende hen over sit store skrivebord og smilede med både sine blå øjne og sine hvide tænder.

“Men først må du stille min nysgerrighed,” fortsatte han. “Det der med, at du ville have en patruljevogn til at køre dig og din datter, og at det handlede om damage control. Det forstod jeg faktisk ikke.”

“Så skal jeg forklare det,” sagde Mattei.

Mandligt magtsprog, tænkte hun. Først en runde eller to af den obligatoriske ‘dansen om den varme grød’ inden han kom til sagen, på trods af at han i selve arbejdet altid var ved at sprænges af begejstring over alle de hemmeligheder, som han snart kunne få lov at afsløre.

“Du kan få den korte version,” fortsatte Mattei. “Sagen er den, at Ella har fortalt hende i sin børnehave, at hendes mor arbejder i politiet. I den senere tid har nogle af de større drenge drillet hende og sagt, at det bare er noget, hun har fundet på for at gøre sig interessant. Ellas mor ligner nemlig ikke en politibetjent. Hun ligner alle andre mødre. I hvert fald hende i børnehaven. Derfor tænkte jeg, at det måske var smart at forsøge at kompensere hende lidt for det besøg på Skansen, der ikke blev til noget, samt alt det andet, vi havde tænkt os, vi skulle. Damage control valgte jeg at kalde det at lade hende køre i børnehave i en rigtig politibil og sørge for, at to uniformerede kolleger fulgte med os ind og tilbragte mindst en time med Ella og hendes kammerater i børnehaven. Det var sådan set det hele, og da jeg forlod hende, virkede det til at fungere aldeles udmærket.”

Hvilket er mere, end jeg har fortjent, tænkte hun.

Hendes chef havde indtaget position nummer to. Han lænede sig tilbage i sin stol, vippede lidt på den for en sikkerheds skyld med hænderne foldet over maven, mens han nikkede med en gemytlig mine, lukket mund og mundvige, der nu pegede opad.

“Nu forstår jeg, hvad du mener,” sagde han. “Men vores kolleger fra ordenspolitiet må vel have undret sig.”

“Nej,” sagde Mattei og rystede på hovedet. “Ikke det mindste, faktisk. De forstod med det samme, hvad det handlede om. Det var nemlig to kvindelige kolleger.”

Der fik du lidt godt at sutte på, lille ven, tænkte Mattei, selv om hun normalt undgik overhovedet at tænke på den legendariske kollega ved politiet i Solna, som havde opfundet selve begrebet.

“Javel, ja,” sagde generaldirektøren. “Ja, måske er det på høje tid, at jeg informerer dig om, hvorfor jeg var nødsaget til at bede dig om at komme.” For en sikkerheds skyld rømmede han sig også, inden han begyndte at flytte papirer rundt mellem bunkerne på sit skrivebord.

“Ja, vil du ikke gøre det,” sagde Mattei og smilede venligt til ham.

“Jovist, selvfølgelig,” sagde hendes chef. Han lænede sig frem over bordet og støttede sig på albuerne. Alvorlig nu.

“For lidt over en time siden besluttede vi i ledelsen at forhøje vores nationale beredskab en smule. Beslutningen var for øvrigt enstemmig, og allerede inden vi holdt mødet overvejede jeg faktisk at ringe til dig.”

Mattei nøjedes med at nikke. Det var søreme godt, du ikke gjorde det. Ringede midt i vaflerne og jordbærsyltetøjet, tænkte hun.

“Grunden til det her er, at den engelske kollega har ladet høre fra sig her i morges, og anledningen er desværre ikke særlig opmuntrende.”

Inden hendes chef kom ind på den konkrete årsag til, at den engelske kollega havde ringet og fortalt om noget, som åbenbart var så tilpas ildevarslende, at det svenske sikkerhedspoliti allerede havde besluttet at forhøje sit nationale beredskab, ville han dog have orden i 'alt det praktiske', så det var af vejen.

"Jeg har sørget for at ordne alt det praktiske i den forbindelse," sagde hendes chef. "Du og dine medarbejdere bliver nødt til at tage til England på et tidspunkt i dag, men jeg lover, at I vil være tilbage igen allerede i aften. I vil endda få stillet et privatfly til rådighed, som englænderne lader os disponere over. Det står ude i Bromma, i privatterminalen, og venter på jer. Det vil flyve jer direkte til det sted, hvor I skal til møde, som åbenbart er en eller anden militær flyvebase nord for London. Anslået flyvetid er to timer og tredive minutter. Så snart mødet er slut, flyver I tilbage hertil."

"Det lyder vældig praktisk," sagde Mattei og smilede venligt. Det lyder, som om Karin har haft nok at gøre, tænkte hun, og den, hun tænkte på, var deres fælles sekretær.

"Ja, den engelske kollega har været meget imødekommende," tilsluttede chefen sig. "Åbenbart forholdt det sig så heldigt, at flyet allerede stod klar, ude i Bromma, altså. Deres ambassadør i Stockholm fløj nogle højt prioriterede gæster hertil i går, og eftersom de ikke skal tilbage før sent i aften, kan vi altså benytte os af deres fly. Som jeg har forstået det, er det et af deres regeringsfly. Englænderne har vistnok et halvt dusin af den slags."

"Fantastisk," sagde Lisa Mattei, som holdt op med at tro på den form for sammentræf allerede i løbet af sin første uge som politibetjent.

"Ja, det må man sige. Det er bare sådan et lille privatfly, du ved, men det har plads til ti passagerer, så mit forslag er, at du tager alle

dem med, som skal være med i din efterforskningsgruppe. Så de er med fra starten, hvis jeg ...”

“Undskyld, at jeg afbryder dig, men hvad handler det her egentlig om? Helt konkret, altså. Hvad er det for informationer, englænderne har givet os?” spurgte Lisa Mattei.

“Det skulle jeg netop til at fortælle,” sagde hendes chef. “Ifølge den engelske kollega er man åbenbart kommet i besiddelse af meget pålidelige informationer om, at en gruppe af terrorister, som tilhører al-Shabaab, planlægger at gennemføre en terroraktion her i Sverige. Vi taler om en såkaldt selvmordsbomber. Kernegruppen består af flere end ti personer, som tilsyneladende alle er fra den samme familie. Alle sammen svenske statsborgere, som har boet her i mange år.

“Præcis hvor sikker er han på det?”

“Næsten helt sikker,” svarede hendes chef. “Hvis jeg har forstået det korrekt, betyder at være helt sikker i denne sammenhæng, at det, som vi har fået informationer om, snart vil ske, at forberedelserne til at gennemføre attentatet er gjort, og at man dermed allerede har passeret grænsen for et strafbart forsøg, som vi jurister ville udtrykke det. Eller at det i værste fald ... ja ... du forstår sikkert, hvad jeg mener.”

“Hvor, hvornår, hvordan?” spurgte Lisa Mattei. Al-Shabaab, det må være somaliere, tænkte hun.

“På Nationaldagen, 6. juni, det vil sige om seksogtyve dage. Det, som det konkret handler om, er altså et såkaldt selvmordsangreb rettet mod kongen og dronningen samt flere medlemmer af den svenske regering. Mere ville han ikke sige i telefonen. Alt derudover får vi at vide, når I mødes hos dem. Han havde også en betingelse for at videregive disse informationer.”

“Og hvad var det så?”

“Ja, selv på det punkt var han temmelig kortfattet, men han lovede at forklare sine synspunkter grundigt, når du og han mødes. Desuden mente han ikke, at vi ville have nogen indvendinger imod det, eftersom vi sikkert selv ville have valgt at handle på samme måde.”

Lisa Mattei nøjedes med at nikke. Det lyder, som om den engelske kollega har flere bolde i luften, tænkte hun. Og præcis som alle andre, der var ligesom ham selv – eller hende selv for den sags skyld – ville han helst gribe dem i den rækkefølge, han selv bestemte.

“Ja, det var vist det hele,” opsummerede hendes chef og kiggede

for en sikkerheds skyld på et stykke papir med håndskrevne notater, som han holdt i hånden.

“Nationaldagen, kongehuset og regeringen. Det lyder som Flagets Dag på restaurant Solliden på Skansen,” konstaterede Mattei, som var godt informeret om alle allerede tilrettelagte kritiske situationer. Fra udenlandske stats- og regeringsbesøg til almindelige fest- og idrætsbegivenheder, som kunne være politisk prekære.

“Ja, jeg er enig med dig. Men det er alt, hvad jeg ved,” sagde hendes chef. “Samtidig er jeg overbevist om, at han vil give dig det samlede billede, så snart I mødes. Alt det man ved, kort sagt.”

Det ville i så fald være første gang. Det lyder som en decideret tjenesteforseelse i den her virksomhed, tænkte Mattei, men eftersom hendes chef var en højtstående jurist med sine rødder inden for politik og en baggrund i Statsministeriet, havde hun ikke tænkt sig at tage den diskussion. Ikke med ham i hvert fald. At hun og Ella også kunne nå at gå på Skansen og kigge på alle bjørneungerne, kunne hun derimod godt glemme.

“Der er to ting, jeg spekulerer på,” sagde hun. “For det første lyder det her som en typisk opgave for vores terrorkorps. Hvorfor ikke sende chefen for den afdeling af sted?”

“Den her indsats er alt, alt for stor for afdelingen for antiterror. Den kommer til at kræve samarbejde mellem stort set alle de afdelinger, vi har. Vi skal ganske enkelt skræddersy vores indsats, og den eneste, der kan lede det arbejde, er dig, Lisa. Du er den rette til at lede særlige indsatser, og du er min stedfortræder. Sværere end som så er det ikke. Det er faktisk dig, som er vores operative chef. Var det ikke det, man før kaldte den, der stod for selve arbejdet her på stedet?”

“Okay,” sagde Lisa Mattei. “Så gør vi det sådan.”

Jeg kan godt acceptere omstændighederne, tænkte hun. I det mindste indtil videre, så længe jeg er klar over, at det ikke handler om noget andet, som andre kan klare bedre end mig. Sådan at Ella og jeg endelig kan gå på Skansen og kigge på bjørnene.

“Så har jeg bare et enkelt spørgsmål til,” fortsatte hun. “Hvem er det, jeg skal mødes med?”

Hvem af alle de her engelske mænd, som arbejdede steder, hvis navn ofte bestod af et stort M og et stort I efterfulgt af et enkelt ciffer, tænkte hun.

“Det er manden her,” sagde hendes chef og smilede, samtidig med at han rakte hende et fotografi i A4-format. “Ikke nogen dårlig samarbejdspartner, hvis du spørger mig, og om ikke andet viser valget af ham, hvilken vægt englænderne har tillagt den her sag.”

“Har han et navn?” spurgte Mattei. En udpræget svigermors drøm, tænkte hun, mens hun betragtede billedet af ham, som hun holdt i hånden.

“Han hedder Jeremy Alexander, arbejder for MI6 og har, hvis jeg har forstået det korrekt, nogenlunde samme funktion derovre, som du har her hos os.”

Med den væsentlige forskel, at sådan én som ham også kan bestemme over andre menneskers liv, tænkte Mattei. Om han skal lade dem leve eller lade dem dø, og det på trods af at han sikkert aldrig har mødt nogen af dem, som det handler om. Det slipper du heldigvis for, tænkte hun, og derfor nøjedes hun med at nikke.

5

Som sidste handling inden hun forlod kontoret, sendte hun en kortfattet mail til en ti år yngre veninde, som ganske vist var født i Sverige, men som siden teenageårene havde boet, studeret og arbejdet i England. Nu var hun underviser og forsker i international politik ved Merton College i Oxford, og hvis der var nogen, som vidste, hvem deres engelske kontakt var, så var det højst sandsynligt hende.

Glem aldrig, at den verden, du lever i, er meget mindre, end alle synes at gå rundt at tro, tænkte Mattei.

Dernæst hentede hun sin taske, forlod kontoret og tog elevatoren ned til garagen, hvor hendes bil allerede stod og ventede på hende.

To timer efter hun havde afleveret sin datter i børnehaven, ankom Lisa Mattei og hendes tre medarbejdere til privatterminalen i Bromma lufthavn, og hvis det ikke havde været for hendes chef, som til det sidste ville diskutere sammensætningen af hendes efterforskningshold, havde de formodentlig allerede befundet sig i luften. Den diskussion var det til sidst lykkedes hende at afslutte med et kompromis. Først og fremmest ved at forklare det åbenlyse for ham, selv om det ikke burde have været nødvendigt. At det spørgsmål med fordel kunne vente, indtil de vidste, hvad deres opgave bestod i. Hun foreslog derefter at mødes med ham, inden hun satte sig ned med alle de medarbejdere, som skulle være med til at udføre selve opgaven.

“Det lyder som en udmærket idé,” sagde hendes chef bekræftende. “Hvad siger du til mit kontor klokken otte i morgen tidlig?”

“Hvad siger du til klokken syv?” spurgte Mattei. “Jeg havde faktisk håbet, at vi ville være i gang med det praktiske allerede ved frokosttid,” forklarede hun.

“Det lyder glimrende. Det siger vi.”

Blot et kort og bekræftende nik denne gang, pludselig embeds-

mandsagtig, tilpasset de nye omstændigheder, som var opstået. Første tegn på skarphed i løbet af mere end fire måneder som chef for Sikkerhedspolitiet.

Så har jeg i det mindste tre uger og tre dage til at forhindre det store brag, som englænderne mere eller mindre synes at have lovet os, tænkte Mattei.

6

Deres chauffør kørte dem direkte ud til det ventende fly. Og præcis som hun var blevet lovet, stod det og ventede på dem med trappen slået ned. Stålblankt, stålblåt, med tre motorer og uden nogen form for logoer, som antydede nogen som helst form for tilknytning til almindelige flyselskaber eller kommercielle interesser overhovedet.

At dømme efter deres ydre fremtoning stemte besætningen overens med deres transportmiddel. En mandlig og en kvindelig pilot på hendes egen alder, velklædte, veltrænede, høflige, men frem for alt korrekte. En ti år ældre purser; trivelig grænsende til overvægtig, som smilede mere end de to andre tilsammen, og som talte med en let irsk accent. Alle tre i velpudsede, sorte sko, blå uniformsbukser med knivskarpe pressefolder, blåt slips og kridhvid skjorte. I øvrigt ingen som helst detaljer som viste, hvem de var. Ikke engang den der nål med de forgyldte vinger på brystlommen, som ellers nærmest lod til at være obligatorisk for dem, der arbejdede med passagerer inden for flytrafik. Men eftersom Lisa Mattei var den, hun var, havde hun bestemt sig for selv at finde ud af, hvem de egentlig var.

Så snart hun havde sat sig og spændt sikkerhedsbæltet, nikkede hun kort til pusreren og stillede ham et spørgsmål.

“Den anslåede flyvetid,” sagde Mattei. “Er den stadig to timer og tredive minutter?”

Inden han svarede, rettede han sig op af ren refleks og indtog en stilling som, med tanke på at han stod i midtergangen af et ikke særlig stort fly, nærmest var at sammenligne med en militær retstilling.

“Yes, ma’am,” svarede han. “Two hours thirty minutes. We are taking off in five minutes and expect to land at base one five two zero, local time.”

Sikkerhedstjenestens eget fly med besætning fra Royal Air Force, tænkte Mattei. Endnu bedre, og forudsat at hendes engelske side-

stykke var som hun og ikke lige så omstændelig og ordrig som hendes chef, var der endda en chance for, at hun i aften ville kunne se sin datter, inden hun faldt i søvn.

Jo færre, desto bedre, havde Lisa Mattei tænkt, da hun udvalgte de tre blandt sine godt tusind kolleger i Sikkerhedspolitiet, som skulle følges med hende til Sydengland for at mødes med deres engelske kollega.

Tre ud af godt tusind og ingen højtstående ledere som hende selv. I stedet den type, som arbejdede operativt uden at være hæmmet af al for megen administration, samtidig med at de havde stillinger, som var højtstående nok til, at de med hård hånd kunne styre de folk, hvis arbejde de skulle lede. Endvidere var det tre personer, som hun havde kendt personligt gennem længere tid, som hun stolede fuldstændigt på, og som hun allerede nu havde besluttet skulle indgå i hendes efterforskningsledelse. Desuden havde de yderligere en egenskab til fælles, som var temmelig vigtig med tanke på, hvem deres samarbejdspartner var. De talte alle flydende engelsk.

Dan Andersson, som var kommissær og assisterende chef for afdelingen for personbeskyttelse – eller 'livvagterne', som man kaldte dem internt – havde tilbragt flere år af sit liv som politibetjent i udenrigstjenesten. Han havde arbejdet for Europol, Interpol samt haft to år som det svenske politis kommunikationsofficer på ambassaden i London. Linda Martinez, som var kommissær og assisterende chef for alle terrorkorpsets efterforskere, kunne sproget som følge af sit ophav med en engelsk mor og en far fra Jamaica i Vestindien, mens Jan Wiklander, vicepolitidirektør og assisterende chef for deres efterretningsvirksomhed, havde lært sig engelsk på den gode, gammel-dags manér gennem omfattende studier af engelsk sprog og litteratur. Netop sprog var hans store fritidsinteresse.

Det er dejligt at arbejde med mennesker, som ved, hvad dørslag hedder på engelsk, tænkte Mattei. Selv havde hun ingen anelse om det, men hvis det blev nødvendigt, var det vel ikke værre, end at hun kunne finde ud af det ved hjælp af sin smartphone.

Mærkeligt, tænkte Mattei. Da hun havde afleveret Ella i børnehaven for lidt over to timer siden, havde hun været i trist humør. Nu havde hun det igen, som hun plejede. Hvilket vel bare viste, hvor slemt det efterhånden stod til med hende, tænkte hun.

Mattei og hendes rejsefæller havde slået sig ned i en siddegruppe bestående af fire brede, komfortable lænestole, som var opstillet parvis over for hinanden. Slet ikke som almindelige flysæder. Her var godt med benplads og et rigeligt stort bord imellem dem, hvor der var plads til såvel tallerkener og glas som alle tænkelige papirer, hvis man foretrak at arbejde, mens man spiste.

Så snart flyet havde nået sin marchhøjde, og skiltene med sikkerhedsbælterne var slukket, kom deres purser ind i kabinen og tilbød dem en sen frokost. Ganske vist lidt forsinket ... hvilket han oprigtigt beklagede ... men eftersom det nu var, som det var, i dette job ... hvilket de sikkert vidste endnu bedre end han ... måtte man tilpasse sig omstændighederne ... og gøre tingene så godt, man nu kunne.

Selv havde han gjort sit bedste ud fra de forudsætninger, som var til stede, og det, han kunne tilbyde dem, var enten kogt laks med spinat og hvidvinssauce eller ossobuco med svamperisotto til hovedret. I begge tilfælde var der en lille, varm krabbefrikadelle som forret, bagefter en smule ost og et stykke chokolade til kaffen. Eller til teen, hvis man foretrak det som afslutning på sit måltid, og af en eller anden grund nikkede han høfligt til Mattei, idet han sagde det.

Når det gjaldt drikkevarer til maden, var han heldigvis bedre forberedt. Der fandtes stort set det meste om bord: champagne, øl, vin, naturligvis stærkere sager, hvis nogen havde lyst til det, mineralvand ... naturligvis ... såvel med som uden kulsyre.

Han havde gjort sit bedste, kort sagt, selv om han af og til følte sig, som Napoleons kok måtte have følt sig ved Marengo. I al beskedenhed, selvfølgelig, og uden sammenligning i øvrigt.

Det blev ikke en almindelig arbejdsfrokost. Omstændighederne taget i betragtning blev det i stedet en højst usædvanlig frokost, og den, der afstedkom det, var Linda Martinez.

Hun ville have ossobuco og i øvrigt alt det andet også, og til maden ville hun have en stor øl. Hvis nogen af hendes rejsefæller havde indvendinger på netop det punkt, ville hun gerne allerede fra starten gøre klart, at hun faktisk var blevet indkaldt i sin ferie. At hun sad, hvor hun sad, skyldtes hendes gode vilje til altid at stille op, og hvis nogen havde et problem med hendes valg af drikkevarer, var det vel ikke værre, end at man inviterede en anden i stedet.

Martinez fik stærk opbakning fra en uventet kant. Først gjorde Wiklander det klart, at han ud fra sine tidligere erfaringer med de engelske kolleger nærmest så en taktisk fordel i allerede nu at tilpasse sig deres frokostvaner. Uden dog at skulle give alt for meget afkald på vanligt, svensk mådehold, selvfølgelig. Han kunne således godt tænke sig både en øl før maden og et glas rødvin til sin kalv med risotto. Gerne italiensk, hvis man havde en sådan med om bord.

“Of course, sir, very good choice, sir,” sagde purseren, og hvad vinen angik, ville han i så fald anbefale en aldeles udmærket rødvin fra Piemonte i Norditalien, som han for øvrigt havde haft fornøjelsen af at servere for de gæster, som de havde fløjet ind dagen før. Måske ikke lige så indsmigrende som vinene fra de sydlige dele af landet, men med en helt særlig karakterfasthed, balance og eftersmag, hvis han måtte give udtryk for sin egen, beskedne mening.

Dan Andersson sluttede sig til Wiklander. Efter næsten seks år i udenlandsk tjeneste var han udmærket klar over vigtigheden af, at man i god tid tilpassede sig de skikke, man ville møde det sted, hvor man var på vej hen. Samme ret, samme drikkevarer som Wiklander. Nu hvor de havde afgivet deres bestillinger, betragtede de med en vis forventning deres chef, Lisa Mattei.

“Og du, Lisa, vil vel have fisk og mineralvand som sædvanlig,” sagde Martinez med en uskyldig mine.

“Absolut ikke,” sagde Mattei og rystede på hovedet. “Jeg vil gerne have et glas champagne før maden,” fortsatte hun og smilede venligt til purseren. “Et glas af den rødvin, som De anbefalede og samme hovedret som mine kolleger. Gerne en flaske mineralvand også, men uden brus.”

“Excellent choice, ma’am,” bekræftede han. “Excellent.”

Selvfølgelig er det et fremragende valg, tænkte Lisa Mattei. Det er jo trods alt mig, som er chefen.